30/03/2020

“Η Εκκλησία δεν είναι Μουσείο αλλά Νοσοκομείο”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Συνεχιζομένων των περιοριστικών μέτρων μετακινήσεως των πολιτών λόγω της επιδημίας του κορωνοϊού ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός προέστη των ιερών ακολουθιών της Δ΄ Εβδομάδος των Νηστειών στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Θεοδώρων Ορεστιάδος, από όπου αναμεταδίδονται ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά.

Ειδικότερα την Τετάρτη, 25η Μαρτίου 2020, ο Σεβασμιώτατος ιερούργησε επί τη εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και προέστη της Δοξολογίας επί τη εθνική εορτή και την Παρασκευή, το εσπέρας, χοροστάτησε στην ακολουθία των Χαιρετισμών και έψαλε την Γ΄ Στάση.

Τέλος, την Κυριακή, 29η Μαρτίου 2020, προέστη της Ευχαριστιακής Συνάξεως, όπου ερμηνεύων την ευαγγελική περικοπή της ημέρας, μεταξύ άλλων, τόνισε: «...Η σκιά της αμφιβολίας δεν έπαψε να πέφτει βαριά στην σκέψη και στην καρδιά των

ανθρώπων. Η αμφιβολία όμως σκοτίζει την σκέψη, της κλείνει τον ορίζοντα, νεκρώνει την ελπίδα και την πνίγει στο σκοτάδι. Το πρώτο βήμα για την υπέρβαση του σκότους το υποδεικνύει ο Κύριος, το δεύτερο το καθορίζει η συμπεριφορά του πατέρα. Ο δε Ιησούς είπε “Το θέμα δεν είναι αν εγώ μπορώ να θεραπεύσω το παιδί σου, αλλά αν εσύ μπορείς να πιστέψεις. Σε αυτή την κατεύθυνση αναζήτησε την λύση του δράματός σου. Στην καρδιά σου. Εκεί βρίσκεται το εμπόδιο”.

Μετά από αυτή τη σαφή διευκρίνηση του Κυρίου το κλειδί για να ανοίξουν οι βαρειά κλεισμένες πόρτες, μην το ζητάμε αλλού. Εμείς το έχουμε. Το πετάξαμε στην σκοτεινή γωνιά των δισταγμών και της αμφιβολίας μας. Από κει θα πρέπει το συντομότερο να το ανασύρουμε. Το κλειδί αυτό είναι η δική μας συνειδητή εμπιστοσύνη, ως προσωπική πίστη στην παντοδυναμία του Θεού. Αυτή πρέπει να ισχυροποιηθεί και να πάρει στη ζωή μας την κεντρική θέση που της αρμόζει. Η καρδιά του πατέρα ταράσσεται, καθόσον αισθάνεται ότι ο ίδιος στέκει με την απιστία του εμπόδιο στην θεραπεία του παιδιού του και με μια ύστατη προσπάθεια απελευθερώνεται από τα δεσμά της δυσπιστίας, φωνάζοντας “Πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία”.

Ακόμη, λοιπόν, και όταν νιώθουμε πως οι αμφιβολίες μας πνίγουν, και όταν ακόμη η ψυχή μας δε βρίσκει τη δύναμη ούτε δύο λόγια προσευχής να ψιθυρίσει, ας μην απελπιζόμεθα. Και στην περίπτωση αυτή Εκείνος μας δέχεται. Με απλωμένα τα χέρια Του μας περιμένει. Ας στρέψουμε τα μάτια της ψυχής μας προς Εκείνον και αυτό μονάχα να του πούμε “Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία”».

Και έκλεισε λέγοντας “**όσο το σώμα έχει ανάγκη από περίθαλψη, βοήθεια και φροντίδα άλλο τόσο και περισσότερο έχει ανάγκη από φροντίδα, βοήθεια και περίθαλψη η ανθρώπινη ψυχή. Και όλα αυτά μπορεί κανείς να τα βρη κοντά στον αιώνιο ιατρό της ψυχής και του σώματος, τον Χριστό, και το Σώμα του που είναι η Εκκλησία, γιατί η Εκκλησία δεν είναι Μουσείο αλλά Νοσοκομείο”.**